

На бивуакъ ротния командиръ Шгабсъ-Кап. Поповъ се приближи при мене и ми каза :

— Нѣма защо, Ст. Ив да се караме: който за миналото сиомни, окото му да искокни.

Види се, че Поповъ бѣ съзналъ своята грѣшка и чувствуваше угризение на съвѣстѣта си. Впрочемъ, трѣбва да се признае, че Шгабсъ-Кап. Поповъ, като чловѣкъ, бѣше справедливъ, добродушенъ и въобще, съ благородни черти на характера. И той не бѣше съвѣсмъ непогрѣшимъ; истина е, че и той по нѣкога нападаше на Българитѣ—опълченци, но това той правеше, струвами се, само и само да избѣгва насмѣшливитѣ укори отъ страна на „штрафованиятѣ“, за гдѣто защищаваше Българитѣ.

— Какво искате отъ тѣхъ? защищаваше Поповъ опълченцитѣ, когато тѣ биваха нападани отъ другитѣ офицери. Не знаяли службата! Че какъ ще я знаятъ, когато мнозина отъ тѣхъ служатъ два дни-до пладнѣ.

Като воененъ, Поповъ бѣше аккуратенъ по службата, строгъ, но справедливъ, а бащинскитѣ му грижи за опълченцитѣ правяха послѣднитѣ послушни и исправни.

14 Юлий. Не ще и дума, че слѣдъ вчерашния труденъ походъ ний спяхме, като кжпани. Но най-сладкия ни сънъ, съ пукванието на зората, се прѣкъсна отъ топовнитѣ гърмежи, които се чуваха отъ онѣзи страна, отъ кждѣто се чуваха и вчера, само съ тѣзи разлика, че сега се чуваха по ясно, като че идяха отъ задъ ближията възвишенность.

Още слѣдъ първитѣ гърмежи, опълченцитѣ скокнаха на крака. Всичкитѣ инстинктивно се заловиха за орѣжието. Слѣдъ тѣжкия походъ, трѣбваше да се приведѣтъ пушкитѣ въ надлѣжния рѣдъ и чистота, тѣй като и тѣ вчера се бѣха търкаляли изъ прахѣтъ. На всички ни се струваше, че ей сега ще „послѣдва“ заповѣдъ да вървимъ тамъ, отъ кждѣто, благодарение на разрѣдения утрнененъ въздухъ, тѣй ясно се чуваше бучението на топоветѣ. Едната само мисль, че е възможно всѣка минута да трѣгнемъ за бойното поле, ни привеждаше въ вѣсторгъ.